

NAGYEMMA: VERSEK.

(A Napkelet-pályázaton jutalommal kitüntetett versfüzetből.)

EZ MEGINT A VÉGTELENEKBŐL JÖTT.

*Csövestől jött a nyomorúság —
most bokrosan sarjad a rózsza —
lelkem is a nagy természet csudája:
sír vagy nevel,
de sohse tehet róla! ...*

*S most, hogy meleg szájamba harapok,
— mert a neved kiktvánkozik rajta,
s mert szememben megragadt alakod
s az arcomba nyugtalan vérem hajtja —
felmosolygok, mint a tavaszi föld:
Didergések után ki hitte volna? ...
Ez megint a végtelenekből jött,
fények sodrán zuhatagokban folyva ...*

*És mosolygok, mint a tavaszi föld —
s most valahol tán mosolyogsz Te is —
ez megint a végtelenekből jött:
most valahol mosolyog Isten is ...*

SZÉP FRISS ERŐ...

*Szép friss erő és újra — hit a reggel!
Csörömpölök útrakészülön:
Igy indulhatott Hunor és Magyar a
vadász-sereggel!*

*S a régi kép varázsa bennem
ma oly pogányos kedvet szült:
Hajrá — lendül az úti-kedvem,
Hajrá előre — zeng a kürt! ...*

*És egymást váltja száz kies kép —
száz sívó puszta — száz alak
s a ködben és a csillogásban
a szarvas néha átszalad ...*

És egy napon nagy kósza-kedvem
 egy kis tisztáson sátrát üt:
 az Új Haza csirája bennem —
 s az élető Nap rája süt . . .

(Örökségem: egy monda színe —
 lihegése: egy nemzeté —
 de törtélesem szarvasgímé
 egy gyönyörtű — új Kezdetél . . .)

MÁRCIUS.

Ma újra él a régi móka:
 mosdottam márciusi hóba.

A kedvem a többit fokozta:
 Anyámat is magával hozta! . . .

Drága arca nevelelt, kérdelt —
 oh, rajta nem fognak az évek! . . .

Beh jó nekünk: szép akar lenni még —
 beh jó nekünk: a halál messzi még!

Oh drága örök-fiatal Anyám:
 Isten rózsája március haván . . .

A HALLGATÁS.

A hallgatás ma szebb a szónál,
 A szó céda lett, rongycafat,
 koncleső eb, mely farkat csóvál
 és jütytentelekre — szalad.

A hallgatás ma több a szónál.
 A szó lejárt a már magát —
 és engem torz mosolyra indít
 mint sok zsványon úr-kabát.

Ma ki hallgat, az beszél szebben.
 Kicsinyke hős a szó fia.
 Ma helyettem: beszél a csendem —
 és ragyog, mint a glória.